

и кой знае къде ще спратъ... Страшенъ бой бѣше то, и много кръвъ се пролѣ. Земята се покри съ трупове... Въ този бой намѣри гроба си и свидния нашъ... Бойко! Богъ да го прости!...

Златанъ“.

Невѣна, обезумѣла отъ скръбъ, чупѣше прѣсти и скубѣше коси, и се заливаше съ сълзи... Тя всичко чу и искаше да не вѣрва... Да прочете, нѣмаше сила. Тя се захлупи на земята и горко зариде:

„Бойко, хубавъ Бойко, на кого ме остави, Бойко, Бойкоooo!“

Ружа съ мжка въздържаше сълзитѣ си. И тя не искаше да вѣрва... Тя забрави ра-

достъта отъ писмото, че Златанъ е здравъ и читавъ, и заплака... Побѣлѣлата отъ грижи и кахъри баба Върбаница заплака също тихо и почна жално да нарежда:

„Къдѣ си, Бойко; къде си, майка; къде си, рожбо!...“

Дѣдо Върбанъ клатѣше бѣловласа глава и гладѣше съ костеливата ржка дългата си брада; и сълзи — едри сълзи капѣха отъ угасналитѣ му очи...

„Ехъ, тъй му било писано, бабо! Божа работа! — Не плачи, не жали, невѣсто!... Бойковата паметъ нѣма да умрѣ, защото съ смъртъта си той даде животъ на хиляди... Богъ да го прости!“

ЧАКАЙ МЕ, КАКО!...